

bunal. Esmentarem, només, per a no fer-nos pesats en extrem, a començar de la del 14 de gener del 1928, les següents: 2 de febrer, 14 de febrer, 7 de març, 31 de març, 25 i 30 d'abril, 23 de maig del 1928; 22 de gener, 12 i 14 de març i 23 d'abril del 1929 i 25 de febrer del 1930; essent les més importants per la claretat i precisió de la doctrina, les de 31 i 23 de maig del 1928, 22 de gener i 12 de març del 1929 i 25 de febrer del 1930.

Aquesta era la situació i el concepte legal dels metges titulars a Espanya i per tant també a Catalunya en procedir-se el fet gloriós del reconeixement de l'Autonomia de Catalunya mitjançant la Llei de l'Estatut de l'11 de setembre del 1932.

I DESPRES DE L'ESTATUT

Ara bé: la legislació pròpia, la legislació de la Catalunya autònoma ha variat dit concepte i per tant la condició legal, els drets i deures dels metges titulars

Objectivament i serenament, examinarem aquest altre aspecte de la qüestió, per a deduir-ne el fet bàsic en aquest afer de l'extralimitació o no del Poder executiu, de l'administració catalana en l'ús que féu de la seva facultat reglamentària en publicar el Decret de 16 de juliol d'enguany.

En dic ar dit Reglament, devia tenir en compte el senyor Conseller de Sanitat, no sols els preceptes de la Llei de Sanitat del 5 d'abril d'enguany, abans esmentada — Llei, però, que, com hem vist, no l'autoritzava pas per a dictar les disposicions lesives al personal mèdic que actualment presta els seus serveis als municipis catalans —, sinó disposicions de caràcter més general, com són l'Estatut de Catalunya, l'Estatut Interior i la Llei Municipal, les quals no podien ésser vulnerades sense incórrer el Reglament en vici de nullitat, i ens trobem que alguns dels articles del susdit Reglament — els que esmentàvem al començ d'aquest escrit i impugnem en aquest recurs — no tan sols prescindeixen de preceptes essencials de les Lleis esmentades, sinó que els contrarien ober'ament.

En efecte, l'article 11. de l'Estatut dit exterior de Catalunya i el 57 de l'Estatut anomenat Interior, senten el principi de l'autonomia dels Ajuntaments, que ha estat degudament regulat per la Llei Municipal dictada pel Parlament de Catalu-

nya, segons la qual els Ajuntaments poden organitzar lliurement l'exercici de les funcions que tenen encomanades, sense altra limitació que la de subjectar-se a les lleis de caràcter general. Aquest principi de l'autonomia municipal fou degudament respectat — com dèiem — per la Llei de Bases de Sanitat del 5 d'abril d'enguany, la qual disposa en el paràgraf III de la lletra A) de la Base 3.ª que “ per a procurar els serveis d'assistència, els Ajuntaments organitzaran la prestació en la forma més adient i amb el personal facultatiu necessari”.

Per això afirmem que el Reglament de 16 de juliol conculca la mateixa llei que li serveix de fonament, i, per tant, el principi de l'autonomia sustentat per aquella en pretendre regular en el seu apartat A) (objecte d'aquest recurs) l'organització i drets dels funcionaris adscrits al servei sanitari i assistència social dels Ajuntaments de Catalunya, limitant d'aquesta manera les facultats autonòmiques que els reconeixen les Lleis.

Per aquest sol motiu el Reglament impugnat resulta contrari a la Llei i, per tant, procedeix contra ell el recurs contencioso-administratiu que defensem.

Però apart d'aquesta vulneració genèrica dels drets dels Municipis, és de no'ar que els articles esmentats del Reglament susdit lesionen concretament els drets del personal sanitari municipal, per quant infringeixen l'article 242 de la vigent Llei Municipal dictada pel Parlament de Catalunya, qual article declara la immobilitat dels funcionaris municipals, autoritzant solament la seva destitució en el cas d'haver incorregut en falta greu degudament comprovada. D'acord, doncs, amb l'article esmentat no pot admetre's per legalment vàlida una disposició governamental o un Reglament que autoritzi als Ajuntaments de Catalunya per a prescindir del personal a les seves ordres en casos distints i en forma diferent dels previstos en la Llei Municipal en declarar-los inamovibles.

No es pot dubtar, tampoc, que avui encara el personal sanitari dels Ajuntaments de Catalunya té el caràcter de funcionaris municipals i com a conseqüència obligada, la condició inamovible reconeguda en l'esmentat article 242. La Llei Catalana, en els seus articles 102 i següents, classifica entre les funcions pròpies dels Ajuntaments l'acció i vigilància dels Serveis de Sanitat i d'As-